

**VARBERGS
KOMMUN**

En annan ART! #5 Kampen Pride

[Jingle]

E – Välkommen till kulturpodden *En annan ART!* Idag har vi bjudit in två personer från Varbergs Prideförening som heter *Pro Love*, välkomna!

J och A – Tack så mycket!

E – Ni är båda aktiva i föreningen och jag undrar hur föreningens verksamhet ser ut just idag, med tanke på corona?

A – Ja, vad ska vi säga? Det har inte varit många fysiska möten under den här tiden, vi har faktiskt träffats några gånger och haft våra styrelsemöten men de flesta mötena är digitala.

E – Det var ju såhär redan förra året, har ni lärt er något från hur det var då?

A – Vi har lärt oss att det går lika bra att ha digitala möten, men man saknar ju att träffas och jag tror att engagemanget är bättre om man träffas. Vi har haft ett bra engagemang ändå men jag tror att det kan handla om att vi exempelvis har regnbågsdagar, som vi även kommer ha i år, vi har något att samlas kring.

E – Vad är regnbågsdagar?

A – Tidigare genom historien så har vi haft en stor festival varje år på sommaren men förra året så fick vi inte ha en festival, bjuda in massa folk och ha en parad, i och med pandemin. Så vi tänkte om och kände att vi ändå ville göra *någoting*, det är ju viktigt att vi finns och syns, så vi ställde om till regnbågsdagar som handlar om att vi öppnade upp Varberg och samarbetade med krögare, handlare, hotell och så vidare. Vi gjorde en poängpromenad genom Varberg, både genom butiker för att dra folk till butiker, till krögare och så vidare men också för att man skulle komma ut och röra på sig. Så det var en poängpromenad, ett quiz med massa frågor och våra samarbetspartners skänkte vinster till quizet. Man kunde vinna fina priser helt enkelt.

E – Hur var uppslutningen?

A – Den var stor, det var ett stort engagemang bland våra samarbetspartners – helt fantastiskt – och

det var många som gick promenaden. Vi stod också på torget i två dagar och pratade om HBTQ. Det var bra dagar!

E – Det känns som att det finns Prideföreningar överallt, nästan varje stad har en sådan förening. Hur viktigt är det att det finns Prideföreningar?

J – Jag personligen tycker att det är jätteviktigt, det handlar om att skapa stolthet i sitt bostadsområde, sin hemstad. Jag själv kommer från en mindre stad där de flesta städer inom en radie av tre mil hade en egen Prideparad men inte vi. Det var också ett argument från kommunen, att vi inte skulle ha en för att om man åker tre mil åt vilket håll du vill så finns det där. Men när vi hade skapat en Prideparad – för det gjorde vi som ett projekt – så visade det sig att uppslutningen var enorm. Jag tror det kom 4000 personer i den lilla stan och det handlade verkligen om att man kände sig stolt över att vi i en pyttestad hade en sådan stor festival och att det är den största festivalen som vi hade i den staden.

E – Angående argumentet att man ska åka till en annan stad, finns det inte någon tanke om relationer och ett “vi”, “vi i vår stad”? Eller är det själva firandet i sig som är viktigt?

J – Både och, vi arrangerade festivalen som ett ungdomsprojekt och bara processen att faktiskt komma fram till själva festivaldagen var lika eller lite större än själva dagen. Just för att man går ihop, det känns som att man samlar hela staden under ett paraply som HBTQ är och sedan marscherar tillsammans mot samma mål.

E – Marcherandet är ju nästan hela grejen... Eller är det festivalen i sig? Om du skulle prioritera olika grejer som finns i en festival, vad är den viktigaste delen?

J – Då tycker jag att det är paraden, jag tror att det är för att det är en så symbolisk grej att göra, att just gå tillsammans mot ett mål. Och självklart festligheten efteråt, då brukar det singla bort lite folk, man ser hur de sprids ut och man går någon annanstans. Men de som stannar kvar, det är de som verkligen vill ta del av hela festivalprogrammet. Det behöver inte vara tunga, jobbiga eller viktiga föreläsningar utan man kan ju samlas i musik eller andra kulturutövningar, vilket vi har fokuserat på även i år.

A – Jag tycker att det är en glädjens dag, det är en dag då man verkligen kan vara vem man vill och man kan älska vem man vill. Det är så mycket glädje och varje år oavsett var jag går parad eller är delaktig så får jag ståpås, det är en så otroligt skön känsla.

**VARBERGS
KOMMUN**

**En annan Art
Textversion**

3 (14)

E – Nu när du sa “varje år då jag går parad” undrar jag om ni brukar gå fler parader än just den som är här?

A – Absolut, det klart. Det är ett engagemang och vi passar på att gå där man har möjlighet och självklart försöker vi samarbeta också mellan olika organisationer.

E – På vilket sätt?

A – Många olika sätt, vi arbetar exempelvis en hel del med RFSL Sjuhärad. Vi brukar ha våra dagar samtidigt och det är lite dumt så i år har vi lagt våra regnbågsdagar lite tidigare för att det inte ska krocka. Det kan vara olika föreläsningar, utställningar, artister, ja många olika sätt.

E – Om ni varit på flera olika, vilken är den bästa paraden och festivalen? Vilken är den bästa staden?

A – Varberg såklart!

E – Nej jag tror att du säger det bara [skratt], säg nu!

J – Jag har turnerat runt en hel del och jag har varit i Stockholm nästan varje år i åtta års tid och jag måste säga att det är något väldigt speciellt med Stockholm. Så fort du kliver av T-banan på Centralen så märker du att det är Pride och det tycker jag är jätligt skönt. Men sedan vill jag också säga att – lite klyschigt – den hemstaden som vi arrangerade Pride i, det är min bästa Pride för det var verkligen ett rejält kliv för den lilla stan och för mig och alla andra ungdomar som arrangerade det. Så det måste ändå gå till historien tänker jag!

E – Det där du sa om att man lika gärna kunde åka fyra mil och vara med i den paraden, då ligger det ändå lite i att “det här är jag, det här är mitt, det här är min hood”, och att man gör det tillsammans med de som är mina. Är det människorna eller är det omgivningen?

J – Jag tänker att det är människorna som skapar det samhället, det är ju människorna. Om det var svar på din fråga?

E – Det var nog ingen fråga, mer en reflektion.

J – Det är som jag sa innan, det handlar egentligen om stolthet och att man kan säga “jag gick i Pride i min stad”, det var stort för många. Och många av de ungdomar som jag hade under mina

vingar så att säga, som ungdomscoach, det var ungdomar som inte hade kommit ut, de kanske hade superreligiösa föräldrar eller föräldrar som av andra anledningar sa "du är inte mitt barn om du är HBTQ". Det är inte helt ovanligt. Där var transpersoner som hade kastats ut och som hängde hos oss på kvällarna för att de inte fick komma hem... Och när de gick – även om man inte fick ta bilder på dem för att deras släktingar eller familj inte fick se, de gick ändå! Och det var så stort, de fick inte åka till andra städer men de kunde göra det i sin hemstad med sina kompisar. Det var fint!

[Jingle]

E – Om alla människor fick vara den de vill vara – och nu behöver vi inte bara tala om HBTQ, sexuell läggning, könsuttryck utan man kan tala om alla diskrimineringsgrunderna – så hade vi inte behövt några festivaler, demonstrationer eller någonting. Jag slänger bara ut det, det är ingen fråga utan vad tänker ni kring det?

A – Ja vad tänker vi kring det? Det här har vi också stött och blött och frågan har kommit upp tidigare. I de bästa av världar så är det en sak men jag tror att det behövs, vi ser att det behövs. Vi vet att det av olika anledningar är svårt att komma ut. Det kan bero på kompisar, föräldrar, att man inte har någonstans att hänga. Samtidigt kan jag se att vi firar andra saker, vi har andra event så varför kan vi inte ha en kärlekens dag och fira att man får älska vem man vill? Hur tänker du?

J – Jag håller med, vi har reflekterat mycket över den här frågan och även jag personligen. Det är vanligt att man säger att man jobbar för att Pride inte ska behövas men för min del handlar det också om att vi inte får glömma de historiska punkter som vi faktiskt åstadkommit. Och absolut, jag vill också att vi inte ska behöva Pride som en kamp men jag tycker ändå aldrig att vi ska sluta fira Pride för det handlar ändå om de historiska punkterna. Till exempel att homosexualitet avskrevs som en sjukdom, ska vi inte uppmärksamma det? Det låter för mig konstigt att vi ska lyckas komma till den punkten där alla får vara de dem är och älska den de vill och sedan lägger vi ner Pride, det funkar inte. Då hade vi inte haft nationaldagen heller, i sådana fall.

A – Nej precis.

E – Tydlig koppling, det med Nationaldagen.

J – Det handlar om att man har stridit för någonting och nu firar vi det i all evighet.

E – *Kampen Pride*, tänker du att den kommer ha ett slut?

J – Nej, jag tror inte att den kommer ha ett slut för att vi är ju människor, vi rör på oss, vi är flexibla och så länge vi är det kommer Pride också vara rörlig och flexibel. Det kommer hela tiden finnas nya saker att strida mot men vi behöver också vara moderna och tänka att det finns fler problem än homosexuella personer. Alltså inte att de är ett problem utan vi behöver arbeta med deras rättigheter och för alla de bokstäver i HBTQ plus lite till. Och den kampen har ju knappt börjat tycker jag.

E – Varför är just ni aktiva i det här? Varför har ni valt att vara aktiva i kampen?

A – För mig handlar det i grunden om att alla människor har lika värde, jag är en engagerad person och det är viktigt att det finns ett engagemang och att det finns i en stad som Varberg, här finns människor som behöver få komma ut och leva öppet och så som de vill leva sitt liv. För mig är det naturligt att engagera mig i Pride.

J – Det är naturligt för mig också. Jag tror att jag har ett perspektiv som behövs i Priderörelsen just för att jag är trans och jag brinner lite extra för vardagsproblematiken. Eller den problematiken som finns inom rättigheterna, min hjärtefråga är när transpersoner är välkomna på kvinnoevenemang, typ “skate för kvinnor och transpersoner” – den har jag jättesvårt med och den fightas jag jättemycket med i de flesta organisationer just nu.

E – Jag skulle gärna vilja att du utvecklar dig lite?

J – Jag förstår det. Jag arbetar med evenemang i vanliga fall och då kommer ofta att man ska ha “tjejskate” upp, och detta är bara ett exempel på något som inkluderar tjejer och exkluderar killar och jag tycker att det är jätteviktigt att det finns en plattform för tjejer att utöva alla möjliga saker. Men det man gör är att lägga till “och transpersoner” för på något sätt ses inte vi som 100% någonting och jag har fått svarat att detta är för att skydda transpersoner och ge dem ett sammanhang. Men för mig blir det ett rejält slag i magen att säga att jag är välkommen bland tjejerna, jag är inte tjej. Jag såg det senast igår faktiskt, att transkillar var välkomna på en simning i simhallen som var för tjejer, men transpersoner fick vara med. Den är svår. Det är nästa nivå av HBTQ-rättigheter tänker jag, vi har kommit en bra bit och nu börjar vi komma till de lite svårare frågorna, hur vi definierar personer och identifierar personer.

E – Känner ni ofta att ni måste försvara eller argumentera? Känner ni att ni måste stå upp hela tiden och vara på tårna?

J – Jag känner det.

A – Jag håller med.

J – Och det kanske inte är jättetydligt, många människor tänker nog att vi har kommit så långt i Sverige och jag håller med om att vi har kommit jättelångt i Sverige men å andra sidan kan jag vakna en morgon och så har något ändrats. Det hände för inte alls längesedan, jag tänker på att man tar bort stopphormonet för transpersoner som inte är myndiga. Bara över en natt så blev det det som gällde och det hade inte jag eller de en aning om, då kände jag mig alert och skeptisk för det mesta.

E – Kan du göra någonting åt det? Känner du att du vill göra någonting, känner du dig maktlös? Man kan ju ha lite olika känslor inför det.

J – Jag har frontat transfrågan väldigt mycket i många år och nu känner jag att jag behöver stega ner och bara vara jag. Just nu känner jag mig inte maktlös, jag vet att jag kan kliva in i frågan och börja argumentera för jag har gjort det tidigare men jag vill inte längre snarare.

E – Om man står för något, om vi går tillbaka till diskrimineringsgrunderna, om man är en minoritet så kan man i flera andra sammanhang bli en expert på den frågan. Exempel “du som är... , du kan väl svara på det här?”. Det behöver inte vara så att man har all den kunskapen för att man ingår i den gruppen.

J – Där tar du verkligen upp ett problem som jag stött på sedan jag var 20 år, alltså nio år sedan, jag kom ut som transperson då. Det var lite självinitierat för jag skapade en blogg där jag svarade på frågor om trans, skrev om mina tankar och så vidare men det där eldades på så enormt, det nådde plattformar som jag inte ens kunde drömma om. På det sättet blev jag en talesperson och när jag sedan började jobba inom kommunen så var det dessa frågor man kom till mig med, “kan jag skriva såhär”, tjejskaten var typisk [skratt], vad är rätt och vad är fel? Man vill ju inte göra fel. Den frågan fick jag ofta när det handlade om HBTQ, inte bara transfrågor. Jag sa ofta att jag inte vet och att jag bara kan utgå från vad jag tycker men det var ändå så att när jag sagt något eller godkänt eller nekat något så var det det som gällde för hela förvaltningen.

E – Hur kändes det?

J – Väldigt maktfullt, jag var också så rädd att det skulle komma in någon som hade en annan åsikt, som skulle sänka mig på något sätt “nej så är det inte, jag tycker såhär”. Nu var jag väldigt skyddad inom kommunen för det var ingen utifrån som kunde se vad jag sa var bra och vad som var dåligt

men om det hade varit en granskning så hade jag suttit risigt till tänker jag, som en sakkunnig person utan utbildning inom HBTQ.

E – Om man hamnar i en sådan situation som du gjorde där, den insikten om att människor vet vem du är, vad du står för och att du nästan är lite rädd för att säga fel saker. Tänkte du mycket på det, att du inte kunde göra någonting?

J – Ja, jättemycket. Och varje artikel som kom ut eller varje inlägg så höll jag stenkoll på kommentarer och följdfrågor. Det kunde hända att jag varit med i någon tidning och så ringde tre reportrar till och ville ställa frågor om just det där jag sa då. Så jag var paranoid faktiskt, när man gick ut på stan så visste alla vem jag var och alla hade en ståndpunkt till mig, antingen älskar jag eller hatar jag dig. Och jag har ingen aning om vilka dessa är men de har redan en relation till mig. Lite så var det faktiskt, det var en så otroligt liten stad och det blev så, tillslut så slutade jag hänga. Jag tror att jag utvecklade någon slags social ångest ärligt talat. Det var också anledningen till att jag bytte stad.

E – Kunde du känna dig hotad också?

J – Under Pride arrangerades kände jag mig väldigt hotad för att jag var så utåt. Jag tänkte ärligt talat att när jag kliver upp på scen och ska läsa min poetry slam som var invigningen så hade jag ingen aning om vem som sitter nedanför, om jag kommer få något kastat på mig eller om det kommer bli andra komplikationer av något slag. Så jag var livrädd och jag sa till min familj “bara så ni vet så ska jag kliva upp på scen och säga de här sakerna och jag hoppas att det går bra”.

E – Då kommer en annan fråga; att vara en sådan offentlig person som du ändå blev med rädslor och hat runtomkring, hur tog din familj det?

J – Jättehårt, jag är också familjens lilla bebis fast jag är snart 30.

E – Det kommer du säkert alltid vara!

J – Jag kommer alltid vara det, jag är yngst av en massa syskon. De var jätteoroliga när jag sa att jag skulle flytta hit och börja engagera mig i Pride, de sa “nej, snälla gör inte det, är du säker på det? Varför?”. De är oroliga hela tiden tror jag.

E – Hur längesedan var det som du flyttade?

**VARBERGS
KOMMUN**

**En annan Art
Textversion**

8 (14)

J – I oktober 2020.

E – Då är det jättenytt, då har de inte riktigt hunnit landa i att du är här?

J – Nej, precis.

E – Vad tror du om detta, nu när du valt och flytta och allt?

J – Jag är jätteglad att jag flyttade, det betyder att jag kan handla på vilken affär som helst utan att behöva tänka på vilken tid jag ska gå dit. Jag kan gå ut på stan utan att någon har en aning om vem jag är och så pluggar jag på ett universitet och där har ingen heller någon aning om min bakgrund om man inte googlar mig. Att engagera mig i Pride var verkligen "ska jag, ska jag inte?" faktiskt, vi får se, jag är nöjd hittills.

E – Spontant tänker jag att du har bott här lite mer än ett halvt år, det där beslutet att engagera sig i Pride måste ha kommit ganska tidigt?

J – Jag kontaktade faktiskt Pride Varberg innan jag flyttade hit.

E – Därför att...

J – Därför att jag kände att jag hade något jag kunde göra i föreningen.

E – Och då sa de "nej, vi har ingen plats för dig!" [Skratt]

J – Ja precis! Nej men så var det ju inte? [Skratt]

A – Nej verkligen inte, du är jättevälkommen och du har kommit in bra, det är kul att samarbeta med dig.

E – Kan han tillföra något alltså?

A – Oerhört mycket!

E – Hur många medlemmar har ni?

A – Jag har faktiskt inte någon riktigt koll på det men jag kan tänka mig att det ligger mellan 50 och

100 medlemmar. Det har inte varit vår största drivkraft att få in medlemmar och det har varierat lite från år till år. Det det handlar om är att bygga upp en stabil bas och jag har inte varit engagerad i föreningen sedan start. Föreningen har varit igång i sju år och i stort sett varje år har vi haft en parad, förutom förra året och i år då det blir regnbågsdagar. Jag tycker att vi har gjort mycket och kommit långt på den här tiden, sedan finns det mycket kvar som vi vill göra naturligtvis. Det som vi tittar på framåt är att skapa någon typ av mötesplats, något form av café eller liknande.

E – Då tänker du på reguljär basis, året om?

A – Ja, precis. Sedan är vi en ideell förening så alla krafter som läggs är ideella så det kan vara svårt att ha tid att göra allting som vi vill göra. Men vi tror att vi kan starta ett café med samarbetspartners på olika sätt.

E – Inför en festival, då stepar folk upp och då är folk med på ett annat sätt? Jag tänker att man kan vara både aktiv och passiv i föreningen på något sätt?

A – Ja men absolut. Såklart så blir det väldigt mycket att göra inför en festival eller regnbågsdagar och vi startar upp arbetet starkt från januari och nu när det knappt är en månad kvar så har vi avstämningsmöten varje vecka. Det är tydligt uppdelat vem som gör vad i styrelsen och vad våra volontärer gör. Det är många kontakter, du jobbar mycket med artistdelen och det är jättespännande. Nu börjar vi komma i mål med att programmet snart är klart, det är mer eller mindre klart så nu handlar det om att få till det sista.

E – Vad är det för artister? Och hur gör ni, har ni en digital konsert eller hur ska det bli?

J – Det är *Live love fest* faktiskt, det är en digital festival den 19 juni där vi kommer ha både lokala – jag trycker på att lokala personer ska engagera sig och eftersom jag sitter med programmet nu så har jag verkligen försökt fånga lokala kulturutövare. Sedan blandar vi upp det med personer som jag har bokat, en komiker, Myra Granberg som artist.

E – Vad är det för komiker?

J – Pernilla Hammargren heter hon, hon har startat upp i Stockholm, standup. Och så blir det lite dragking också.

E – Det låter ju lite fräscht! [Skratt]

**VARBERGS
KOMMUN**

**En annan Art
Textversion**

10 (14)

J – Absolut, det är fräscht! [Skratt] Dragqueens är ju stort men dragkings börjar blomma lite, i andra städer åtminstone, så jag tänkte att vi tar hit en till Varberg och se hur det går.

A – Vi kan ju säga att vi i de festivaler som Pride har haft här i Varberg har haft med både större artister och lokala artister. *King Melodies* har alltid varit med och är också med i år och det är jätteroligt. Nu pratar vi om vår livefest och vi kommer att ha regnbågsdagar och de börjar den 16 juni och håller på till den 19 juni. Då kommer det ske lite olika saker, den 16 juni och den 19 juni så är det torgdagar så då kommer vi finnas där och så kommer vi synas hos våra samarbetspartners runt om i Varberg.

J – Vi kommer också göra någonting som ingen annan Pride i Sverige har gjort, det kan vi också nämna. Vi har faktiskt kontaktat alla Pride i Sverige och föreningar som jobbar med HBTQ eller mänskliga rättigheter och bett dem skicka en personlig hälsning till alla i Varberg från dem. Sedan har vi klippt ihop detta till ett jättelångt klipp, det tror jag kommer bli ganska nice! Vi behöver i Pride Sverige samarbeta med andra Pride och andra organisationer och det här tycker jag är ett sätt att samlas på. Det är väldigt fint att se dessa klipp och då har vi inte ens klippt ihop dem.

[Jingle]

A – Jag var med när Pride startade här i Varberg och såg att det fanns en glädje och en önskan att som organisation delta.

E – Känner ni att det finns organisationer som ni skulle vilja ha med? Finns det på något sätt något man inte vågar men vill?

A – Först och främst vill jag säga att det finns ett stort engagemang och att de kontakter som vi tar med samarbetspartners är väldigt positiva. Som jag ser det så är det en hygienfaktor att faktiskt samarbeta med Pride oavsett vart det är, då tänker jag på CSR eller samhällsansvar och ett sådant ansvar har alla företag och alla föreningar och många pratar om det och skriver om det på sina hemsidor. Men ska jag nämna någon form av organisation, föreningar så är det idrottsrörelsen.

E – Som är lite sämre på att delta?

A – Ja, precis. Många vill men det handlar ju om vad man ska göra och hur man ska synas och jag tror att vi faktiskt måste bli bättre på att hjälpa till med att komma med förslag, “kan ni inte vara med på det här sättet eller liknande?”. Jag pratar om det här med en hygienfaktor, att vara med och CSR, det är så att om man kollar på de globala målen och mål nummer fem så pratar vi om

jämställdhet och jag tänker faktiskt säga några ord om det eller vad som står där. Jämställdhet är en förutsättning för hållbar och fredlig utveckling och det handlar om en rättvis fördelning av makt, inflytande och resurser i samhället. Att leva ett liv fritt från våld och diskriminering är en grundläggande mänsklig rättighet och är helt avgörande för att människor och samhällen ska utvecklas till sin fulla potential. Tänker man på det så är det verkligen: vi kanske ska göra någonting mer och vad kan vi göra?

[Jingle]

E – En sak som slår mig och som jag tror att jag hört en del om är att om man exempelvis har kritik gentemot en parad så kan det vara att folk engagerar sig för en enda dag eller vid ett specifikt tillfälle. Pratar vi till exempel om Stockholm Pride, det är så mycket media kring det, då vill man synas i vissa sammanhang men intresset är ganska grunt. Hur ser man på det? Hur ser ni på det?

A – Jag kan jämföra det med andra organisationer, här i Varberg är vi en ideell förening vilket innebär att vi inte har jättemycket resurser för att skapa något som håller hela tiden. Önskan är att det ska vara mer hållbart och att det kan finnas ett mer jämt engagemang. Man kan tycka att det är grunt att man går ut på gatorna och går en parad en gång per år men vi firar ju också andra saker en gång per år. Jag tror att det är viktigt, oavsett hur mycket eller lite grunt att vi fortsätter driva den här frågan som är oerhört viktigt.

E – Det att man som HBTQ-person på något sätt förväntas komma ut varje dag, det är något som jag tänkt på mycket och återigen handlar det om våra diskrimineringsgrunder – tillhör man en mindre grupp måste man hela tiden förklara det. Det kan till och med vara så att om man – det hör inte till diskrimineringsgrunderna – inte dricker alkohol så måste man förklara det, även om man inte måste göra det varje dag. Normerna ser olika ut. Och det här med att komma ut varje dag, det är också en grej jag bara slänger ut, hur tänker man kring det?

J – Jag tänker att det ibland riktas kritik mot Pride-organisationer för att de har straighta, alltså icke-HBTQ-personer i styrelsen eller som engagerar sig i Pride och det har hänt att man vill ha statistik, alltså en siffra på hur många som är HBTQ i föreningen och som inte är det. Vårt svar då har varit att vi vet inte, det frågar inte vi, det är helt icke-relevant för oss vilka som är och inte är och jag personligen bryr mig inte. Det här med att komma ut varje dag, det finns en viss sanning i det men också inte. Om jag ska ta ett exempel så studerar jag på ett universitet och ingen vet att jag är trans, vad jag vet. Det är en humanistisk utbildning så vi pratar mycket om HBTQ och mycket rättigheter generellt, vi har haft diskussioner i transfrågan som jag har suttit med och diskuterat i, utan att säga det då. Där kan man också välja, ska jag säga att jag vet detta, jag har erfarenhet eller

ska jag bara diskutera sakkunnigt kring det? För att summera så har man som HBTQ-person rätten att säga "att man tycker såhär men det behöver inte betyda att jag är det utan jag tycker såhär". Man får ta eget ansvar, faktiskt, man behöver inte outa sig hela tiden heller, man kan diskutera ändå tänker jag.

E – Känner du att du ljuger ibland? Jag tänker på just det sammanhanget som du har som exempel, känner du att du ljuger lite då?

J – Nej, om vi exempelvis diskuterar diabetes och jag har det så kanske inte jag måste börja med "jag har diabetes och jag tycker...", det är samma sak. Jag kan diskutera transfrågan utan att behöva säga någonting och skulle någon fråga mig "är du trans?" och jag säger "nej", då har jag ljugit. Men annars så har jag inte gjort det.

E – Om vi har diabetes som ett jämförande exempel så ifrågasätter inte folk det på samma sätt. Och om du hade sagt att du har diabetes så är det "end of discussion" men om du säger att du är en transperson så antar jag att du kan förvänta dig mer frågor efter att du har sagt det.

J – Både ja och nej.

E – Eller är folk rädda?

J – Jag tror att folk är lite rädda för att kliva en transperson på tårna och jag tror att det finns en bild av att kanske särskilt transpersoner är lättstöta människor. Det är i alla fall min erfarenhet av de här nio åren som jag har rört mig i de kretsarna, att folk utifrån tycker att man är väldigt stött. Jag fattar det, det är som att kasta sig ut i blindo på något sätt, om man inte har någon kunskap eller väldigt få kunskaper i ämnet, att formulera frågor kring det är svårt.

E – Varför tänker de att man är lättstött?

J – De flesta som har frågat mig saker ha börjat med att fråga "är det okej att jag frågar om det här?", "tar du illa upp om jag ställer den här frågan?", men då är man redan inne på frågan. Det kan handla om man gjort alla operationer, vad nu det betyder. Jag tror också att många transpersoner är så jäkla trötta på att ta den här diskussionen, så man blir nog lite lättstött efter åren, man orkar inte längre.

E – Tror du det kan handla om en prioritering på något sätt, att det finns olika status bland folk som inte är HBTQ-personer? Att man har lättare att ta vissa grejer och lättare att förstå vissa saker? Rent

historiskt kanske det har skett en förflyttning. Men känner du att det kanske är så att man hellre talar om en viss grupp en en annan grupp?

J – Tidigare när jag pratade om det här så brukade jag kalla dem för *nivåer*, *kunskapsnivåer* kan man säga. Vi har mycket kunskap om homo och bi och där brukar de flesta lägga sig, kommunhus som certifierar sig inom HBTQ, de har ofta homo- och bifrågorna som max. Sedan blir det genast mycket mer komplicerat när man börjar komma ner på ickebinär, transperson, intersexualitet, asexualitet, då är vi nere på nivå två.och där tycker inte jag så många befinner sig just nu.

E – Jag kan tycka att det kan vara lite svårt med alla begrepp och att hålla isär dem, om man inte är insatt i det. Så det skulle också kunna vara en anledning till att man inte riktigt vet hur man ska titulera saker och ting och då kanske man också hamnar i att man är lite rädd för att säga fel och göra fel. Svenskar är ju så oerhört rädda för att göra fel och såra någon, åtminstone vissa människor.

J – Det är ju en diskurs och egentligen är det ju så... som när man befinner sig på ett sjukhus så finns det massa begrepp som man inte har koll på men man försöker prata, förklara det på andra sätt. Och det kan man göra med HBTQ också, man behöver inte säga "intersexualitet" utan man kan berätta kring det så folk förstår och kan fylla i de här begreppen.

A – Det kanske är ett jobb vi har att göra också, att utbilda, förklara och det är en del av att visa, öppna upp, att det inte är något att vara rädd för. För mycket handlar väl om rädslor.

J – Absolut och de personer som ändå närmat sig och vill säga rätt, de pratar jag gärna med. Men så finns det ju de som säger att vi ska ta bort massa begrepp för att det i den här personens huvud bara finns plats för de här fyra begreppen och resten är irrelevanta. Det är mycket svårare att diskutera med en sådan person.

[Jingle]

E – Avslutningsvis, om man tänker på Pro Love, hur ser ni på framtiden för den föreningen? Är det en ljus framtid som vi går till mötes?

A – Ja det tycker jag nog, vi har en god stabilitet och en bra struktur i föreningen. Vi ser att det är lätt att samarbeta med kommun, region och alla andra samarbetspartners. Det är ett positivt klimat och det är tydligt att det behövs i Varberg och vi kommer givetvis fortsätta att jobba på som tidigare men förhoppningsvis lite mer hållbart och långsiktigt med någon typ av mötesplats. Sedan är det klart att vi längtar till att ha en riktigt festival och en rejäl Prideparad, naturligtvis. I år ser vi fram

emot regnbågsdagarna, artisterna och den digitala paraden som vi ska gå med Sverige.

E – Det här caféet, har vi någon tidsplan? Jag vill ha ett datum! [Skratt]

A – Jag önskar att jag kunde ge dig det men först och främst måste vi komma över pandemin så att vi faktiskt får mötas på ett ordentligt sätt. Men vi har börjat prata med några olika samarbetspartners och så får vi se vad det leder till.

E – Man kan också se det som att pandemin som gör att vi får stanna av gör att vi också får tid för att planera för det som kommer sedan. Om vi inte alltid får leva i en pandemivärld, säger jag lite pessimistiskt. Nej men det klart vi kommer att ses på ett eller annat sätt! Vi har ju också en fråga i den här podden, kulturpodden *En annan ART*. Vi brukar ställa en fråga till våra gäster som lyder: vilken art människa är du? Och jag tänker att ni får tolka det precis som ni vill och ni kanske inte vet hur ni ska tolka det för det är inte så enkelt. Du ser fundersam ut?

J – Ja, jag funderar, ett samlingsbegrepp för mig som människa är att jag är en sökande person på alla sätt. I morgon kan jag vakna i Miami och idag befinner jag mig här, nu är jag detta och imorgon är jag det där. Det sammanfattar mig, det kanske är därför min familj är så oroliga för mig, jag tror det. Helt plötsligt så händer det något helt annat och då är det det som gäller. 0-100.

E – Du har ingen riktig impuls kontroll, “nu skulle det vara gött att vara i Miami”.

J – Ja, exakt, eller nu ska jag jobba med det där. Jag tror att jag kommer vara så hela livet faktiskt, jag är en sökande person.

A – Och vad är jag för art då? Jag tror att jag är en människa med stort hjärta.

E – Och då tänker jag att vi avslutar här, så jag tackar er för att ni ville komma hit, och jag tror att man ska avsluta med att säga “Happy Pride”!

A och J – Happy Pride! Och tack för att vi fick komma!

[Samtal övergår till jingle]